ΑΡΙΘ. 373 ΕΝ ΕΡΜΟΥΠΟΛΕΙ ΤΗΝ 9 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1848. ΕΤΟΣ ΙΑ

Ἐτησία συνδρομὴ . . . . Δραχ 12
ἐκδίδεται

ΕΡΜΗΣ

Τιμὴ τῆς καταχωρήσεως δι' ἕκαστον στιχον . . . λεπτὰ 15
ἐκτάκτως

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ

Ἡ πολιτικὴ κατάστασίς μας, ὡς πρὸς τὰ πρόσωπα τὰ εἰς αὐτὴν ἀσχολούμενα, κατέστη πρό τινος καιροῦ χάος καὶ κυκεών, ὥστε οὐδεὶς δύναται πλέον νὰ διακρίνῃ χρῶμα μεταξὺ αὐτῶν. Τοῦτο δὲ συμβαίνει, διότι ἐξέλιπε πλέον ἡ ἀρετὴ καὶ ὁ πατριωτισμὸς, διότι οὐδεὶς πρεσβεύει ἀρχὰς, ἀλλὰ καὶ τὸ σύνταγμα, καὶ αἱ ἐθνικαὶ ἐλευθερίαι, καὶ ὁ πατριωτισμὸς, καὶ ἡ εὐνομία, καὶ ἡ δικαιοσύνη συνίστανται εἰς εἰς τὸ τῆς παροιμίας πάπλωμα.

Διὰ τὸ πάπλωμα ὁ ἕως χθὲς φιλελεύθερος μέχρι καταστροφῆς τοῦ θρόνου, κατέστη σήμερον ὁ οὐτιδανώτερος αὐλόδουλος καὶ ὁ χαμερπέστερος τῶν κολάκων. Διὰ τὸ πάπλωμα ὁ σφόδρα συνταγματικὸς Σεπτεμβριανὸς, ὁ βαλὼν τὴν κεφαλήν του εἰς τὸ σακκίον κατὰ τὴν παροιμίαν, ὑποστηρίζει νῦν τὴν ἐκλογὴν τοῦ Βαλσαμάκη ὡς βουλευτοῦ τῆς ἐπαρχίας μας. Διὰ τὸ πάπλωμα ὁ ἕως χθὲς κραυγάζων στεντορίᾳ τῇ φωνῇ κατὰ τοῦ συστήματος τῆς ἐξουσίας, καὶ κατ' αὐτῆς τῆς δυναστείας συνωμοτήσας, ὑποστηρίζει σήμερον παντὶ σθένει τὴν εἰς τὴν βουλὴν εἴσαξιν τῶν κολακευόντων τοὺς τῆς αὐλῆς ἱπποκόμους. Διὰ τὸ πάπλωμα ὁ ἕως χθὲς διαρρηγνύων τὰ ἱμάτιά του κατὰ τῆς βουλῆς καὶ ἀποκαλῶν αὐτὴν Βαραββώνιον, συνεργάζεται σήμερον μετ' αὐτῆς. Διὰ τὸ πάπλωμα εἷς τῶν συμπολιτῶν μας τῶν ὡς λογίων καὶ φιλελευθέρων θεωρουμένων ἐπώλησεν εἰκονικῶς πρὸ ὀλίγου τὴν οἰκίαν του εἰς ἕνα ξένον, ὅστις ὑπὸ τοὺς πλέον καταθονίους σκοποὺς προσπαθεῖ νὰ καθέξῃ τὴν χηρεύουσαν βουλευτικὴν θέσιν τῆς ἐπαρχίας μας. Διὰ τὸ πάπλωμα ἓν ἐκ τῶν ὀργάνων τοῦ περιοδικοῦ μας τύπου δὲν εἶπε μόνον, ὅτι καὶ κατασκόπους πρέπει νὰ ἔχῃ ὁ Ἡγεμών. Διὰ τὸ πάπλωμα τέλος καὶ αὐτοὶ οἱ τὴν πνευματικὴν διοίκησιν ἐπιτετραμμένοι, οἱ τῆς εὐαγγελικῆς ἰσότητος καὶ εὐνομίας διδάσκαλοι, οἱ τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν δικαιοσύνην ἐκ τῶν ὑψηλῶν των θρόνων κηρύττοντες, ἀναμιγνυόμενοι εἰς τὴν πολιτικὴν ὑποστηρίζουν τὴν παρανομίαν, τὴν καταπίεσιν, τὴν ἀδικίαν καὶ τὴν διαφθοράν.

Ἀλλ' εἰς ποίαν αἰτίαν πρέπει ν' ἀποδώσωμεν ἄραγε τὸ φαινόμενον, ὅτι τινὲς τῶν συμπολιτῶν μας χωρὶς νὰ ἔχωσιν ἀνάγκην παπλώματος ὑποστηρίζουν ἐν ἀθωότητι τὴν ἀδικίαν, τὴν διαφθορὰν καὶ τὴν κακόηθειαν, καὶ τοιαύτην κακόηθειαν καὶ διαφθορὰν, αἵτινες ἐὰν προοδεύσωσι καὶ κατισχύσωσι τῆς δικαιοσύνης, τῆς τιμιότητος καὶ τῆς ἀρετῆς, θέλουν καταστήσει προβληματικὴν τὴν ἰδιοκτησίαν, τὴν τιμὴν καὶ τὴν ἀτομικὴν ὕπαρξιν καὶ αὐτῶν τῶν ἰδίων;

Ἡ ἀπάντησις εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.

Τὴν παρασκευὴν τῆς προπαρελθούσης ἑβδομάδος ἐφάνη ἐνταῦθα ἔκτακτος κίνησις τῆς χωροφυλακῆς καὶ τῆς ἀστυνομίας, αἵτινες ἐπολιόρκησαν τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου Φ. Ι. Χαλκιοπούλου Ναξίου ἐπαγγελλομένου τὸν διδάσκαλον τῆς Γαλλικῆς γλώσσης.

Τὴν κίνησιν ταύτην τῆς ἐνόπλου δυνάμεως καὶ τὴν πολιορκίαν τῆς οἰκίας τοῦ Κυρίου Φ Χαλκιοπούλου θεωρῶν ὁ κόσμος ἠρώτα, περί τίνος ἐπρόκειτο. Ἀλλὰ μετά τινων ὡρῶν παρέλευσιν ἐπληροφορήθησαν ἅπαντες ὅτι παρὰ τῶν ἐνταῦθα ἀνακριτικῶν ἀρχῶν εἶχεν ἐκδοθῆ ἔνταλμα συλλήψεως κατὰ τοῦ προμνημονευθέντος Κυρίου Φ. Χαλκιοπούλου, κατηγορουμένου αὐτεπαγγέλτως ὑπὸ τοῦ Κυρίου Εἰσαγγελέως, ὅτι ὑποσχεθεὶς δῆθεν πρός τινα Ἄνδριον πλοίαρχον καὶ τοὺς ναύτας αὐτοῦ κρατουμένους εἰς τὴν ἐνταῦθα τῶν ὑποδίκων φυλακὴν καὶ κατηγορουμένους ἐπὶ ναυταπάτῃ, ὅτι θέλει προσπαθήσει νὰ τοὺς ἀπαλλάξῃ τῆς καταδικῆς δωροδοκῶν τὸν ἀνακριτὴν καὶ τὸν Εἰσαγγελέα, ἔλαβε παρ' αὐτῶν ἐννενήκοντα φλωρία εἰκοσάρια διὰ νὰ διαφθείρῃ δῆθεν δι' αὐτῶν τοὺς προαναφερθέντας ἀνακριτικοὺς ὑπαλλήλους.

Ὁ Κύριος Χαλκιόπουλος παρουσιασθεὶς ἑπομένως ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ καὶ τοῦ ἀντισαγγελέως ἐξετάσθη· συνοπτικῆς δὲ ἀνακρίσεως γενομένης, συνεκροτήθη συμβούλιον τοῦ πλημμελειοδικείου μας διὰ νὰ συσκεφθῇ καὶ ἀποφασίσῃ ἂν πρέπῃ νὰ ἐκδοθῇ ἔνταλμα φυλακίσεως κατ' αὐτοῦ. Τὸ συμβούλιον ἀπεράνθη ἀποφατικῶς, ὁ δὲ Κύριος Χαλκιόπουλος ἀπελύθη τότε, μέχρις ὅτου ἐνεργηθῇ τακτικὴ ἀνάκρισις περὶ τῆς πράξεως δι' ἣν ἐκατηγορήθη, καὶ οὕτω διελύθη ἡ σκανδαλώδης αὕτη σκηνή

Δὲν ἀμφιβάλλομεν διόλου, πιστεύομεν μάλιστα ὅτι ὁ Κύριος Φ. Χαλκιόπουλος εἶναι ἀθῶος τῆς προσαπτομένης αὐτῷ κατηγορίας, καὶ ὅτι αὕτη εἶναι αὐτόχρημα συκοφαντία. Τὸ δυσάρεστον μόνον εἶναι, ὅτι εἰς τὸν νομὸν τῶν Κυκλάδων δὲν εἶναι δύσκολον νὰ συμβῶσι τοιοῦται ἀπάται καὶ ἀγυρτεῖαι, ἀφοῦ, ὡς μὴ ὤφειλεν, ἐγεννήθη πρό τινος καιροῦ ἡ ἰδέα, ὅτι ἕνεκα τῶν συγγενικῶν καὶ ἄλλων πολὺ στενῶν σχέσεων μεταξὺ δικηγόρων τινων μετὰ τοῦ Κυρίου Εἰσαγγελέως, καὶ τοῦ Ἀνακριτοῦ εὔκολον εἶναι νὰ δωροδοκῶνται οἱ ἀνακριτικοὶ ὑπάλληλοι, καὶ οὕτω ν' ἀπαλλάττωνται τῆς κατηγορίας οἱ κακοῦργοι καὶ οἱ ἐγκληματίαι καὶ ν' ἀπολύωνται. Συνέπεσε μάλιστα, καὶ τοῦτο κατὰ δυστυχίαν, νὰ ἀπολυθῶσι διὰ δικαστικῶν βουλευμάτων κλέπται τινες καὶ κιβδηλοποιοὶ, εἴτε χαρακτηρισθέντες ὡς ἀθῶοι, ὡς δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι ἦσαν τοιοῦτοι, εἴτε ὡς μὴ ὑπαρχουσῶν ἱκανῶν ἐνδείξεων πρὸς καταδίωξίν των, ὅπερ ἐνίσχυσε τὴν σκανδαλώδη ταύτην ἰδέαν.

Τὸ καθ' ἡμᾶς μολονότι δὲν συμμεριζόμεθα διόλου τὴν ἰδέαν ταύτην, διότι ἔχομεν πᾶσαν πεποίθησιν περὶ τῆς τιμιότητος, τῆς περὶ τὴν ὑπηρεσίαν ἀκριβείας, καὶ τῆς ἀμεροληψίας τοῦ κυρίου Εἰσαγγελέως μας, τῶν ἀνακριτικῶν ἀρχῶν καὶ τῶν κυρίων δικηγόρων τῶν μετ' αὐτῶν συγγενευόντων, οἵτινες θεωροῦνται ὅτι δῆθεν γίνονται μέσον καὶ ὄργανον τῆς κακοηθείας ταύτης, νομίζομεν μολοντοῦτο ὅτι καὶ ἡ Σ. Κυβέρνησις, ἤτοι ὁ κύριος Ὑπουργὸς τῆς δικαιοσύνης ἀφ' ἑνὸς πρέπει νὰ λάβῃ εἰς ὥριμον σκέψιν τὸ ἀντικείμενον τοῦτο, καὶ ν' ἐνεργήσῃ μὲ τὸν καταλληλότερον τρόπον, ὥστε νὰ παύσῃ τὸ σκάνδαλον, ὅπερ αὐξάνον καθ' ἑκάστην ἐπιφέρει τὸν μεγαλήτερον μῶμον εἰς τε τὴν Κυβέρνησιν καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν μας, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὅλοι ἐν γένει οἱ δικαστικοὶ ὑπάλληλοι νὰ ἐξαλείψωσι διὰ διαγωγῆς φρονίμου ἢ αὐταπαρνήσεως, ἂν γίνῃ χρεία, τὸ σκάνδαλον.

Ἐνῷ δὲ δυσκόλως ἀποδεικνύονται τοιαῦται ἀθέμιτοι πράξεις, διότι οἱ ἀπατεῶνες καὶ οἱ ἀγύρται ἐφευρίσκουσι πάντοτε τὰ μέσα τοῦ νὰ καλύπτωσι τὰ ἐγκλήματά των, ὀλίγον ὠφελεῖ τὸ νὰ καταδιώκωνται καὶ νὰ τιμωρῶνται οὗτοι, ὁσάκις εὑρίσκοντες γυδαίους καὶ ἀγροίκους ἀνθρώπους, ὁποῖοι εἶναι ὡς ἐπιτοπλεῖστον οἱ κατηγορούμενοι δι' ἐγκλήματα καὶ κακουργήματα, κάμνουσιν αὐτοὺς ἕρμαιον τῆς ἀπάτης καὶ τῆς πλεονεξίας των. Δικαιότερον ἄρα καὶ ἀξιοπρεπέστερον εἶναι τὸ νὰ ληφθῇ τὸ ἁρμοδιώτερον μέτρον, τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται μάλιστα ἐντὸς τῆς νομοθεσίας μας, διὰ νὰ ἐξαλειφθῇ ἡ ἀποτρόπαιος ἰδέα ὅτι εὔκολον εἶναι νὰ διαφθείρωνται οἱ δικαστικοὶ ὑπάλληλοι, νὰ ἐκλείψῃ τὸ σκάνδαλον, καὶ νὰ γνωρίσωσιν οἱ ἐγκληματίαι καὶ οἱ κακοῦργοι ὅτι θέλουν εὑρίσκει πάντοτε ἀδεκάστους τοὺς δικαστάς των, καὶ ὅτι οὐδὲν μέσον δύναται νὰ τοὺς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὰς δικαίας τοῦ νόμου ποινὰς, καὶ τότε μόνον ἕκαστος πολίτης δύναται νὰ θεωρῇ ἐν ἀσφαλείᾳ τὴν τιμὴν, τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἰδιοκτησίαν του· ἄλλως ἡ δικαιοσύνη θέλει ὁμοιάζει μὲ κωμικὸν δράμα καὶ οἱ ναοὶ τῆς, θέμιδος μὲ θέατρα.

ΠΑΡΑΦΥΛΛΙΣ.

ΕΘΕΛΒΙΝΑ.

Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ.

Συνέχεια. Ἴδε τοὺς Ἀριθμοὺς 367 ἕως 372.

Ἐνῷ ἐπρόφερε τοὺς τελευταίους τούτους λόγους, ἔῤῥεον δάκρυα ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς της. Ἡ δὲ ἀπαλὴ αὐστηρότης τῶν ἐπιπλήξεών της, καὶ ἡ βεβαιότης τοῦ ὅτι θέλει ἀγαπᾷ ὅσον ἀγαπᾶται, ἐνθουσίασαν τὸν Ἀλφρέδον ὅστις τὴν ἐνηγκαλίσθη μὲ ὅλην τὴν ζέσιν ἔρωτος ἐπίσης καθαροῦ καὶ ἐνθέρμου. Ἔμειναν δὲ ὀλίγον ἐνηγκαλισμένοι, κλαίοντες διὰ τὸ καθῆκον τὸ ὁποῖον τοὺς ἠνάγκαζε νὰ ἀποχωρισθῶσιν. Ἡ Ἐθελβίνα, ἥτις κατ' ἀρχὰς δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀντισταθῇ εἰς τὴν ζωηρότητα τοῦ Ἀλφρέδου, ἠσθάνθη μετ' ὀλίγον ὅτι εὑρίσκετο εἰς θέσιν ἀνοίκειον.

« Ἡ μήτηρ μου, εἶπε, δὲν ἠξεύρει ὅτι ἐνταμώθημεν ἐδῶ, καὶ φοβοῦμαι μήπως ἔσφαλα, ἐπειδὴ σοὶ ἀνεκάλυψα μὲ πολλὴν ἐλευθερίαν τὰ αἰσθήματα της καρδίας μου. . . . Δὲν δύναμαι, οὔτε θέλω νὰ μετανοήσω διὰ τοῦτο. . . . Ἀλλὰ πρέπει ν' ἀναχωρήσωμεν ἀπὸ ἐδῶ, Ἀλφρέδε· ἂς μὴν ἐκτείνωμεν τὴν συνομιλίαν, ἐπειδὴ τοῦτο θέλει αὐξήσει τὸν πόνον τοῦ ἀποχωρισμοῦ μας. Ὑγίαινε λοιπὸν· ὕπαγε, σὲ ὁρκίζω· οἱ ὑπηρέται περιέρχονται ἤδη εἰς τὸ φρούριον, καὶ δύνανται νὰ μᾶς παρατηρήσουν. Εἶναι καιρὸς νὰ ὑπάγω νὰ εὕρω τὴν μητέρα μου. . . . Ὑγίαινε καὶ αὖθις. »

Ἤρχισεν ἔπειτα νὰ ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸν Ἀλφρέδον· ἀλλ' ἐκεῖνος μὴ δυνάμενος ν' ἀποφασίσῃ νὰ τὴν ὑπακούσῃ, τὴν ἐκράτησε, καὶ τὴν παρεκάλει νὰ τῷ δώσῃ ἐνέχυρον τῆς ἀγάπης της.

« Τοῦτο θέλει εἶσθαι ἡ μόνη μου παρηγορία εἰς τὴν ἀπουσίαν μου· Ἐθελβίνα, μὴν ἀποβάλῃς τὴν παράκλησίν μου. »

Τῷ ἔδοσε λοιπὸν τὴν εἰκόνα της τὴν ὁποίαν εἶχε κάμει διὰ τὸν Γοδφρέδον, ὁ δὲ Ἀλφρέδος τὴν ἐδέχθη ἐκστατικὸς ὑπὸ χαρᾶς.

« Ἀξιέραστος εἰκών, εἶπε, σὺ θέλεις εἶσθαι ἡ αἰγὶς τῆς καρδίας μου, καὶ σὺ θέλεις μὲ διαφυλάξει ἀπ' ὅλα τὰ δεινὰ »

Ἡ Ἐθελβίνα τὸν ἐβίασε περισσότερον νὰ ἀναχωρήσῃ· καὶ ὁ μὲν Ἀλφρέδος βλέπων τοὺς ἵππους τοῦ βασιλέως ἑτοίμους ἤδη εἰς τὴν αὐλὴν, ἐκύτταξε πολλὴν ὥραν τὴν νέαν βαρωνέσσαν καὶ ἐστράφη πρὸς τὴν κλίμακα· ἡ δὲ Ἐθελβίνα, ἀφοῦ ἐπανέλαβε τὸ πρῶτον ὕφος της, καὶ ἔπαυσε τὰ δάκρυά της, κατέβη ἀπὸ τὸν πύργον.

Ἐμβῆκεν εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν, ὅπου εὑρῆκε τὸν Ἐδουάρδον καὶ τὴν Οὐρσουλίναν. Ὁ βασιλεὺς τῇ εἶπε νὰ ἐνθυμῆται ὅτι εἶναι ὑπὸ τὴν προστασίαν του, καὶ ἐπρόσθεσεν (ἀλλὰ μὲ φωνὴν ταπεινοτέραν).

« Γράψον μοι κατ' εὐθεῖαν, ἐὰν σοὶ συμβῇ κἀμμία ἀνέλπιστος δυστυχία.

Ἡ Ἐθελβίνα ἐννόησε κάλλιστα, τί ἐσήμαινεν ὁ λόγος ἐκεῖνος τοῦ βασιλέως, καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ τῷ ἀποκριθῇ ἄλλως, εἰμὴ μὲ βλέμμα εἰς τὸ ὁποῖον ἦτο ζωγραφημένη ἡ εὐγνωμοσύνη της. Ὁ Ἐδουάρδος ἀπεχαιρέτησε τὴν λυπημένην χήραν, καὶ ἀνεχώρησεν.

Ὁ Ἀλφρέδος ὡμολόγησεν εἰς τὴν κόμησσαν πόσον ἡ καρδίαν του ἦτον εὐγνώμων δι' ὅλας τὰς εὐεργεσίας της, καὶ ἐβεβαίωσεν ὅτι πάντοτε θέλουν μείνει εἰς τὴν καρδίαν του ἐγκεχαραγμέναι. Τὴν ἀπεχαιρέτησε δὲ, συλλογιζόμενος μὲ λύπην ὅτι δὲν ἤλπιζε πλέον νὰ τὴν μεταϊδῇ, καὶ ἐπῆρε τὴν εὐχήν της. Στραφεὶς ἔπειτα πρὸς τὴν Ἐθελβίναν, τῇ εἶπε· Μ ὴ λ η σ μ ο ν ή σ η ς, καὶ πηδήσας εἰς τὸν ἵππον του ὑπῆγε νὰ ἑνωθῇ μὲ τὸν βασιλέα, ὅστις εἶχεν ἤδη προχωρήσει εἰς τὴν πεδιάδα.

Μὲ μυστικὴν τινα θλίψιν τὸν εἶδε ἀναχωροῦντα ἡ Ἐθελβίνα, καὶ ἀποσυρθεῖσα κατὰ μέρος ἐγκαίρως, παρεδόθη εἰς τὴν μελαγχολίαν της. Ἡ μήτηρ της κατήντησε πάλιν εἰς ἐκείνην τὴν ἀδυναμίαν καὶ ἀθυμίαν τὴν ὁποίαν ἡ διατριβὴ τοῦ βασιλέως εἶχεν ἴσως διασκεδάσει ὀλίγον, καὶ τὴν ὁποίαν εἶχεν αὐξήσει περισσότερον εἰς τὴν μοναξίαν ἡ αἰφνίδιος συγκίνησις τῆς ψυχῆς της· τὴν ἐλύπει δὲ καὶ ἡ ἀναχώρησις τοῦ Ἀλφρέδου, διότι τὸν ἠγάπα μ' ὅλην τὴν μητρικὴν φιλοστοργίαν. Πέντε ἤδη ἔτη παρῆλθον, μετὰ τὸ τρομερὸν ἐκεῖνο συμβεβηκὸς, τὸ ὁποῖον εἶχε βλάψει τὸ πνεῦμα της καὶ καταθραύσει τὴν καρδίαν της· παρῆλθε καὶ ἓν ἔτος ἀκόμη, καὶ τὰ ἐν τῷ φρουρίῳ εὑρίσκοντο εἰς τὴν αὐτὴν κατάστασιν. Ἡ ἀδυναμία τῆς Οὐρσουλίνας συνήυξανε μὲ τὴν λύπην της, καὶ ἡ νέα Ἐθελβίνα, ἔχουσα ἐντετυπωμένον εἰς τὴν μνήμην της τὸν Ἀλφρέδον, παρεδίδετο εἰς τὴν θλίψιν της, ὁσάκις δὲν τὴν ἀπησχόλουν αἱ περὶ τῆς μητρὸς φροντίδες της.

Μίαν ἑσπέραν διεκόπη ἡ θλιβερὰ ἐκείνη ἡσυχία μὲ τὴν ἄφιξιν ταχυδρόμου, ὅστις ἔφερεν ἐπιστολὴν εἰς τὴν κόμησσαν ἐκ μέρους τοῦ Λόρδου Σαιντιβέρ. Ἡ Οὐρσουλίνα τὴν ἤνοιξε μὲ σπουδὴν, καὶ εἶδε μὲ ἀγανάκτησίν της, ὅτι ὁ Λεοπόλδος ἐζήτει δεσποτικῶς τὴν Ἐθελβίναν, καὶ ἐτελείωνε τὴν ἐπιστολὴν του μὲ τοὺς ἑφεξῆς λόγους. « ὅτι, ἐπειδὴ ἦτον ὁ μόνος ἄρ- » ρην κληρονόμος τοῦ κόμητος, ἐμελλε μετ' ὀλίγον νὰ ἰσχυ- » ροποιήσῃ τὰς ἀπαιτήσεις του, νὰ κηρύξῃ τὰ δικαιώματά του, » καὶ νὰ λάβῃ εἰς τὴν διακατοχήν του τὴν νέαν του κληρονο-

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ

ΑΥΣΤΡΙΑ.

Βιέννα. Ἐξ ἰδιαιτέρας ἀλληλογραφίας.

Τὴν 2 Νοεμβρίου.

Τὴν 24 σᾶς ἔγραψα περικλείσας καὶ ἐπιστολήν μου πρὸς τοὺς γονεῖς μου, διὰ νὰ τοὺς καθησυχάσω, ὅτι δὲν ἠθέλαμεν ἀποθάνει τῆς πείνης. Ἀμφιβάλλω δὲ ἂν ἡ ἐπιστολή μου αὕτη σᾶς ἔφθασε τακτικῶς.

Ἔκτοτε ἐγίνοντο ἐνταῦθα μεγάλαι προπαρασκευαὶ πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν προαστείων μας καὶ τῆς πόλεως. Ἡ ἐθνοφυλακή, οἱ μαθηταὶ καὶ οἱ ἐργάται ἐφοπλισθέντες ἔτρεφον τὰς χρηστοτέρας ἐλπίδας ὅτι ἤθελον ἀποδιώξει τὸν Βιϊνδισγράτζ καὶ ὅτι ἤθελον διατηρήσει τὰς ἐλευθερίας των, πνέοντες δὲ ἀγανακτήσεως ἐλοιδόρουν τοὺς αὐτοκρατορικοὺς στρατιώτας, τοὺς ἀρχηγούς των καὶ αὐτὸν τὸν αὐτοκράτορα.

Τὴν 25 ὁ Βιϊνδισγράτζ ἐπλησίασεν εἰς τὴν πόλιν μὲ τὸν στρατόν του πολιορκήσας αὐτὴν πανταχόθεν. Ἡ ἐθνοσυνέλευσις ἀπέστειλε πρὸς αὐτὸν καὶ πρὸς τὸν αὐτοκράτορα πρεσβείας παρακαλοῦσα νὰ τροποποιήσῃ τὰς προτάσεις του ἐπὶ τὸ ἐπιεικέστερον. Οὗτος ὅμως μένων ἀδυσώπητος δὲν εἰσήκουσεν οὔτε εἰς τὰς προτροπὰς τῆς Βουλῆς, οὔτε εἰς τὰς τῆς Δημαρχίας. Ἡ πόλις ἐν τούτοις διῆγεν ἐν μεγίστῃ εὐταξίᾳ, μεθύουσα ἀπὸ τὴν ἀξιοπρέπειάν της καὶ τὸ εὐγενὲς αἴσθημα καὶ παροξυνομένη πάντοτε κατὰ τῶν πολεμίων της καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐρεθιζομένη διὰ τὴν ἀπάνθρωπον διαγωγὴν τοῦ αὐτοκράτορος.

Τὴν 27 συνέβησαν ἀκροβολισμοὶ τινες εἰς Ρουσδὸρφ καὶ καὶ Μὰρξ Λίνιε καὶ ἄλλα μέρη, ἡ πόλις ὅμως ἠρέμει, διότι πανταχόθεν ἐπληροφορούμεθα ὅτι ἐνικῶμεν.

Τὴν 28 τὰ πράγματά μας κατέστησαν σπουδαιότερα. Ὁ πυροβολισμὸς ἤρξατο φρικτὸς ἀπὸ πρωΐας μέχρι τῆς ἑσπέρας. Ὁ αὐτοκρατορικὸς στρατὸς ἐκυρίευσεν αὐθημερὸν τὸ Λεοπόλδ Στάτ καὶ τὸ Λαουδστράτ· οἱ δὲ ἡμέτεροι ἀπεσύρθησαν ἐκ τοῦ Βελβεδέρε καὶ Σχβαρτζεμβὲρ, θέσεις τὰς ὁποίας κατέλαβεν ὁ αὐτοκρατορικὸς στρατός. Παρεδόθη δὲ καὶ μέρος τοῦ Βίδεν. Ἀποσυρθέντες οἱ ἰδικοί μας ἐντὸς τῆς πόλεως ἐπεριόρισαν τὴν ὑπεράσπισιν ἐκ τῶν προμαχώνων. Ἀλλ' ὁ αὐτοκρατορικὸς στρατὸς ἐπροχώρησε μέχρι τοῦ πρώτου καφφενείου τοῦ Λεοπόλδ Στάτ καὶ ἀπέναντι τοῦ παλαιοῦ Τελωνείου, ὅπου ἔστησε καὶ κανόνια. Ἐθεωροῦμεν τότε μεγάλην πυρκαϊὰν ἐν Λεοπόλδ Στάτ, ὅπου ἀπετεφρώθη τὸ τοῦ Ζίρμεν ζακχαροποιεῖον, καὶ ὅπου συνέβησαν καὶ ἄλλαι σημαντικαὶ ζημίαι.

Τὴν 29 ὁ στρατηγὸς Βιϊνδισγράτζ μᾶς ἔδωκε μικρὰν τινα προθεσμίαν διὰ νὰ παραδοθῶμεν πρὸς ἀποφυγὴν μεγαλητέρων δεινῶν· ὁ ἀρχηγὸς τότε τῆς πόλεως μετὰ τοῦ συμβουλίου του ἐκήρυξαν, ὅτι ἔβλεπον ἀδύνατον τὴν παραιτέρω τῆς πόλεως ὑπεράσπισιν, συνεκάλεσαν ὅλους τοὺς λόχους τῆς ἐθνοφυλακῆς, ἥτις διὰ πλειονοψηφίας ἐψήφισε νὰ παραδοθῇ ἡ πόλις διὰ συνθηκῶν, καὶ ἐνομίζετο σχεδὸν βέβαιον παρὰ πάντων τῶν εἰρηνικῶν καὶ φιλησύχων πολιτῶν, ὅτι αἱ συνθῆκαι ὑπεγράφησαν παρ' ἀμφοτέρων τῶν μερῶν.

Ἡ 30 ἐθεωρεῖτο ὡς ἡμέρα ἡσυχίας καὶ ἀναπαύσεως, ἀφοῦ ἡ τιμὴ ἐσώθη, καὶ μόνον εἰς τὴν φυσικὴν ἰσχὺν ὠφείλομεν ἀπαραιτήτως νὰ ὑποχωρήσωμεν. Οἱ περισσότεροι μάλλιστα ἐκ τῶν ἐθνοφυλάκων κατέθεσαν τὰ ὅπλα. Ἀλλ' αἴφνης καὶ παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν ἠκούσθη τὸ πρωΐ πολὺς θόρυβος καὶ ἄγριαι φωναί. Ὁ ὄχλος κατέσχισε τὰς τοιχοκολληθείσας προκηρύξεις κραυγάζων ὅτι ἐπροδόθη, καὶ ὅτι δὲν ἐννόει νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς κάμμίαν συνθήκην, ἐπαπείλει δὲ νὰ κρεμάσῃ τοὺς ἄλλως φρονοῦντας. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐσύγκειτο ἀπὸ πολλὰ ὀλίγους, ἀπὸ περίπου 1500 ἐργάτας δηλαδὴ καὶ 500 σπουδαστὰς πάντες ἐνόμιζον ὅτι ἡ ἀταξία αὕτη ὀλίγον θέλει διαρκέσει, καὶ ὅτι περὶ τὸ ἑσπέρας θέλουν ὑπογραφῆ αἱ συνθῆκαι πρὸς καθησύχασιν τῆς πόλεως. Ἀλλ' αἴφνης περὶ τὴν 11 ὥραν ἔφθασεν ἐπιστολὴ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἐθνοφυλακῆς ἐκ τοῦ κωδωνοστασίου τοῦ ἁγίου Στεφάνου ἀναγγέλλουσα ὅτι ἐφαίνοντο Οὔγγροι ἐρχόμενοι πρὸς βοήθειάν μας. Ὁ λαὸς λοιπὸν πάλιν ἀνησύχησε, καὶ αἱ ἐλπίδες ἀνεζωπυρήθησαν. Περὶ τὴν 1 ὥραν μετὰ μεσημβρίαν ἔγιναν νέα σημεῖα ἐκ τοῦ κωδωνοστασίου τοῦ ἁγίου Στεφάνου ὅτι βεβαίως ἔφθασαν οἱ Οὔγγροι. Ὁ ὄχλος τότε ἐκυριεύθη ὑπὸ χαρᾶς καὶ κραυγαὶ ἀγαλλιάσεως πανταχόθεν ἀντήχησαν. Ἐγίνοντο ἑτοιμασίαι πρὸς πόλεμον, καὶ φωναὶ « εἰς τὰ ὅπλα! » Τὴν 3 ὥραν μετὰ μεσημβρίαν ἐκηρύχθη ὅτι ἐδόθη μάχη εἰς Ἰντζερσδόρδ καὶ ὅτι οἱ Οὔγγροι ἐνίκησαν, ὅτι δὲ ἡ ὁμίχλη ἐμπόδιζε τὰς περαιτέρω παρατηρήσεις. Μέχρι τῆς 9 ὥρας μετὰ μεσημβρίαν ἐμένομεν ἐπὶ τὸ αὐτὸ, καὶ οἱ μὲν ἀνήγγελλον ὅτι οἱ Οὔγγροι ἔμελλον νὰ παρουσιασθῶσιν ἀφεύκτως τὴν ἐπιοῦσαν ἐνώπιον τῆς πόλεώς μας, οἱ δὲ ἐθεώρουν τὰς ἀγγελίας ταύτας ὡς ἀπάτην ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ ἐνισχύεται τὸ κλονούμενον θάρρος. Σήμερον δὲ ἀπὸ τῆς 11 ὥρας πρὸ μεσημβρίας μέχρι τῆς νυκτὸς μάχονται ὡς λέοντες οἱ ταλαίπωροι κάτοικοι τῶν προαστείων τοῦ ἄνω Βίδεν, Μαρία Χίλφ καὶ Γίοσσεφ Ἐστὰτ, καὶ χύνεται τοσοῦτον αἷμα.

Τὴν 31 ἀπὸ πρωΐας ἐφάνη φρικτὴ ἀναρχία. Ἡ δημαρχία ἐσυνθηκολόγησε μετὰ τοῦ Βιϊνδισγράτζ, καὶ ἐδέχθη τὰς δεινοτέρας συνθήκας αὐτοῦ, ἀφοῦ ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἐθνοφυλακῆς εἶπεν, ὅτι κατεσταίνετο ἀδύνατος πᾶσα ἀντίστασις, καὶ ἀφοῦ ὁ Βιϊνδισγράτζ ἐκήρυξεν ὅτι τὴν προτεραίαν εἶχε νικήσει τοὺς Οὔγγρους, ὅτι τοὺς κατεδίωκε καὶ ὅτι δὲν μᾶς ἔμενε κάμμία πλέον ἐλπὶς ἐκτὸς τοῦ νὰ παραδοθῶμεν. Καὶ μολαταῦτα οἱ ἐργάται μετὰ τῶν μαθητῶν καὶ ὀλίγων ἄλλων τινῶν κατέσχισαν τὰς τοιχοκολληθείσας προκηρύξεις, ἐκραύγαζον ὅτι ἐπροδόθησαν, δὲν εἰσήκουον εἰς κάμμίαν προτροπὴν καὶ διεκήρυττον ὅτι εἶναι ἀποφασισμένοι νὰ ὑπερασπισθῶσι μέχρι θανάτου. Διεδίδοντο ἐκ νέου ψευδεῖς φῆμαι, ὅτι ἔφθασαν πάλιν οἱ Οὔγγροι, ὅτι νικῶσι ἢ ὅτι ἔρχεται ἐκ τῆς Στυρίας 15000 στρατιωτῶν ἐπικουρία. Ἀλλὰ τὰ πάντα ἀπετέλουν χάος φρικτὸν, τῶν κανονίων ὁ ἦχος ἐκ τῶν διαφόρων προαστείων ἐβόμβα εἰς τὰ ὦτα μας, τὴν δὲ 12 ὥραν συνέβη καὶ ἐκ τῶν προμαχώνων φρικτὸς τουφεκισμὸς κατὰ τῶν ἐν Λεοπόλδ Στάτ αὐτοκρατορικῶν στρατιωτῶν. Ἀλλ' αἴφνης περὶ τὴν 3 ὥραν ἀκούεται μέγας βομβαρδισμὸς κατὰ τῆς πόλεως, καὶ αἱ βολαὶ τῶν κανονίων δώδεκα περίπου λιτρῶν ἐπήδων ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν οἰκιῶν. Ἅπαντες ἔτρεξαν τότε εἰς τὰ ὑπόγεια διὰ νὰ σωθῶσι, καὶ πολλοὶ καθήμενοι εἰς τὰς κλίμακας τῶν οἰκιῶν ἐνόμιζον ἑαυτοὺς ἀσφαλεῖς. Ὁ αὐτοκρατορικὸς στρατὸς κατεγίνετο νὰ συντρίψῃ τὴν θύραν τοῦ Βουργετὸρ, καὶ ὅμως οἱ ἐργάται δὲν συγκατετίθεντο νὰ ὑψώσωσιν εἰσέτι λευκὴν σημαίαν. Ἡ κατάστασις αὕτη διήρκεσε μέχρι τῆς 5 μετὰ μεσημβρίαν, ὅτε πυρκαϊὰ συμβᾶσα εἰς τὰς στέγας τῆς βασιλικῆς βιβλιοθήκης, τοῦ Μουσείου τῆς φυσικῆς ἢ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Αὐγουστίνων ηὔξησε τὸν τρόμον. Ἀλλὰ μετὰ τὴν 5 ὥραν ἀνοίγονται αἱ πύλαι τοῦ Βούργετορ, εἰσέρχεται ὁ αὐτοκρατορικὸς στρατὸς, καὶ ἐν ἀκαρεῖ ἀφανίζεται ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς τὸ πλῆθος καὶ ὁ ἐνθουσιασμένος ὄχλος, τὰ παράθυρα τῶν οἰκιῶν καλύπτονται ἀπὸ λευκὰς σημαίας, καὶ διὰ μιᾶς καταλαμβάνει ἡ εὐτυξία τὴν τῆς ἀταξίας θέσιν. Ὁ κόσμος ἐνθαρρύνεται καὶ εἰς ὀλίγας στιγμὰς ὅλαι αἱ πλατεῖαι τῆς πόλεως ἐπλήσθησαν ἀπὸ περιέργους. Τὰ πάντα ἐν ἀκαρεῖ ἐλησμονήσθησαν, τὰ δεινὰ παρῆλθον, οἱ αὐτοκρατορικοὶ στρατιῶται φέρονται φιλικώτατα, εἰρηνικώτατα, καὶ εὐτάκτως, χαιρετοῦντες καὶ χαιρετούμενοι.

Παρῆλθεν ἡ τρομερὰ αὕτη ἡμέρα καὶ ἡ τραγῳδία μετεβλήθη εἰς μελόδραμα. Ἐλπίζομεν δὲ βασίμως, ὅτι τὰ πράγματα θέλουν λάβει τὴν ἀρχαίαν των μορφὴν, στρατιωτικὴν μὲν, ἀλλὰ φρόνιμον καὶ οὐχὶ ἐλευθεροκτόνον. Ἀλλὰ πρὶν κρίνωμεν πρέπει νὰ περιμείνωμεν ἔργα· φρονῶ μολονοτοῦτο ὅτι ἀδύνατον εἶναι νὰ ὑποφέρῃ τοῦ λοιποῦ δουλείαν ὁ τῆς Βιέννης λαὸς ὅστις ἐμυρίσθη τὴν πυρίτιδα, ἐ-

---

» μίαν. » Εἰς δὲ τὴν ἐπιστολὴν ἦτον ὑπογεγραμμένος.

ΛΕΟΠΟΛΔΟΣ

Κόμης Φιτσαβούρν.

Ἡ ἀναισχυντος αὕτη ἀπόδειξις τῶν γαμερπῶν φρονημάτων τοῦ Λεοπόλδου ἔκαμε τὴν ἀδύνατον Οὐρσουλίναν νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν χαύνωσίν της, καὶ μὲ καταφρόνησιν ἀγανακτούσης ψυχῆς ἀπεκρίθη ἐντόνως ἐναντίον εἰς τὰς δύο ἀπαιτήσεις του, καὶ τῷ ἀπηγόρευσε νὰ μὴ τολμᾷ νὰ ἐλπίζῃ οὔτε τὰ ὑπάρχοντα οὔτε τὴν δεξιὰν τῆς Ἐθελβίνας. Τὸν ἐδηλοποίει δὲ, ὅτι ὁ βασιλεὺς τὴν ἀπέδειξε κυρίαν τῶν ὑπαρχόντων τοῦ πατρὸς καὶ τοῦπάππου της, καὶ ὅτι ἤθελεν εἶσθαι ἀνόητος, ἐὰν γελοιωδῶς ἀπῄτει τὴν εὐτυχίαν ταύτην, ἐνόσῳ ζῇ ἡ Ἐθελβίνα· περὶ τούτου δὲ τῷ ἔφερε τὴν μαρτυρίαν τοῦ βασιλέως, καὶ τῷ ἔστελλεν ἀντίγραφον τῆς ἀποφάσεως, δι' ἧς ὁ Ἐδουάρδος ἐπεκύρωσεν εἰς τὴν Ἐθελβίναν τὴν διακατοχὴν τῶν ὑπαρχόντων καὶ τῶν τίτλων τοῦ πατρός της. Ἐπρόσθεσε δὲ ἡ Οὐρσουλίνα καὶ τοῦτο, ὅτι, καίτοι ἀδύνατος καὶ πλησιάζουσα εἰς τὸν τάφον, θέλει ὅμως ὑπερασπισθῆ τὰ δίκαια τῆς θυγατρός της μὲ ὅλην τὴν ἰσχὺν τῆς δικαιοσύνης.

Μόλις ἔστειλεν ἡ Οὐρσουλίνα τὴν ἀπόκρισιν ταύτην, καὶ ἔκραξε παρευθὺς τὸν πιστὸν Ῥυπέρτον, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐφανέρωσε τὴν νέαν αἰτίαν τῆς ἀνησυχίας της.

« Πόσον μέλλει νὰ κινδυνεύσῃ ἡ θυγάτηρ μου, Ῥυπέρτε! Πῶς δυνάμεθα ἄραγε νὰ τὴν διαφυλάξωμεν ἀπὸ τοὺς αὐθάδεις σκοποὺς τοῦ Λεοπόλδου; Εἶμαι βεβαία ὅτι αὐτὸς θέλει εἶσθαι ὁ αἰώνιος ἐχθρός της, καὶ ἡ ὑπεράσπισις τοῦ βασιλέως θέλει καταστῆ πολὺ ἀνίκανος νὰ τὴν προφυλάξῃ ἀπὸ τὰς τολμηρὰς ἐπιχειρήσεις ἀνθρώπου ὅστις ποτὲ δὲν ἐγνώρισε χαλινόν.... Ἀλλ' ὅμως, Ῥυπέρτε, εἰς ἐσὲ ἀφιερόνω τὰς ἐλπίδας μου· ἡ πίστις σου μοὶ εἶναι ἀσφαλὲς ἐχέγγυον τοῦ ζήλου, τὸν ὁποῖον θέλεις ἔχει εἰς τὸ νὰ μᾶς ὑπερασπισθῆς... Σκέφθητι λοιπὸν ποῖα μέτρα πρέπει νὰ λάβῃς... Δὸς εἴδησιν εἰς τοὺς χωρικούς μας.... εἰπέ τους, ὅτι ἐπαπειλεῖται ἡ ἀσφάλειά μου.... Ἑτοίμασέ τους, παρακίνησέ τους εἰς τὸ νὰ ἀπωθήσουν τὴν βίαν μὲ τὴν δύναμίν των.... Ὕπαγε πιστὲ Ῥυπέρτε, εἰς ἐσὲ ἐμπιστεύομαι τὴν φύλαξιν τῆς θυγατρός μου. »

Ὁ γέρων οὗτος φύλαξ ἐχαιρέτησε μὲ σέβας τὴν κυρίαν του, καὶ τὴν εὐχαρίστησε διὰ τὴν ὁποίαν τῷ ἔδιδε πίστιν. Τὴν ἐβεβαίωσε δὲ καὶ διὰ τὴν πίστιν, εὐπείθειαν καὶ παντελῆ ὑποταγὴν τῶν χωρικῶν της, καὶ ἀφοῦ ἀνεχώρησεν ἀπ' ἐκεῖ, ἔκαμεν ὅλας τὰς πρὸς ἀσφάλειαν τοῦ φρουρίου ἀναγκαίας προπαρασκευάς. Αἱ θύραι καὶ τὰ δρύφρακτα ὠχυρώθησαν καὶ περιεχαρακώθησαν· ὁ τετράγωνος πύργος ἡτοιμάσθη πρὸς ἄμυναν· ὅλα τὰ ἐφθαρμένα μέρη ἐπεσκευάσθησαν, καὶ εἰς τὰ περιστειχίσματα διωρίσθησαν φυλακαί.

Ἡ Ἐθελβίνα παρετήρει μὲ ἔκπληξιν τὴν ταχεῖαν ταύτην μεταβολὴν, ἢ ὁ θαυμασμός της ηὔξησεν ἔτι περισσότερον ὅτε τὴν ἐπαύριον θέλουσα νὰ κάμῃ τὸν περίπατον εἰς τὸ δάσος, εἶδεν ὅτι τὰ δρύφρακτα ἦσαν κλεισμένα καὶ ἐφυλάττοντο προσεκτικῶς· ἢ ἐννόησεν ὅτι τὴν συνώδευεν ὁ Ῥυπέρτος καὶ τινες φύλακες, ἀκολουθοῦντες αὐτὴν ὀλίγον τι μακρόθεν. Δὲν εἶχε δὲ οὐδεμίαν εἴδησιν περὶ τῶν νέων ἀπαιτήσεων τοῦ Λεοπόλδου, ἐπειδὴ ἡ κόμησσα εἶχε προστάξει νὰ μὴ τῇ φανερώσωσι τίποτε. Καὶ ὅταν ἠρώτησε τὴν αἰτίαν τῆς προφυλάξεως ἐκείνης, ὁ Ῥυπέρτος τῇ ἀπεκρίθη ὅτι, ἐπειδὴ ὁ πόλεμος ἔμελλε μετ' ὀλίγον νὰ ἐκραγῇ μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ Σκωτίας, οἱ Σκῶτοι ἠδύναντο αἴφνης νὰ λεηλατήσουν τὰ παραθαλάσσια τῆς Ἀγγλίας· καὶ ἐπειδὴ τὸ φρούριον Ἀβοὺρν ἔκειτο παρὰ τὴν θάλασσαν, ἦτο φρόνιμον ἔργον νὰ προφυλάττεται ἀπ' αὐτούς.

Ἡ ἀπόκρισις αὕτη εὐχαρίστησε τὴν Ἐθελβίναν, καὶ μ' ὅλον ὅτι ἐπροτίμα τὴν μοναξίαν, ἠναγκάσθη νὰ ὑποφέρῃ τὴν προφύλαξιν ταύτην.

Μετὰ τρεῖς ἑβδομάδας ἔφθασεν ἀπεσταλμένος ἀπὸ τὸν Λόρδον Σαιντιβὲρ· ἡ δὲ κόμησσα ἐθαύμασε διὰ τὴν ἀποκριτικὴν ἐπιστολήν του ἥτις διελάμβανεν, ὅτι ὁ Λεοπόλδος κλίνει κατὰ πάντα εἰς τὴν θέλησιν τῆς Οὐρσουλίνας, καὶ παραιτεῖται διόλου ἀπὸ τὴν Ἐθελβίναν καὶ ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντά της· ἐξέφραζε δὲ καὶ δυσαρέσκειάν τινα διὰ τὴν ὁποίαν ἐστερεῖτο εὐτυχίαν, καὶ ἐπρόσθετεν ὅτι μέλλει ν' ἀναχωρήσῃ διὰ τὴν Γαλλίαν καὶ νὰ ἐνταμώσῃ τὸν νικητὴν Ἐδουάρδον.

Ἐσυμβουλεύθη πάλιν ἡ κόμησσα μὲ τὸν Ῥυπέρτον, καὶ ἀπεφασίσθη νὰ φυλάττεται τὸ φρούριον μὲ τὴν αὐτὴν προσοχὴν εἰς διάστημα ἑνὸς ἢ δύο μηνῶν, διὰ νὰ μὴ καταπληχθῶσιν ἀπὸ αἰφνίδιον τινα ἐπιχείρησιν, μὲ τὴν ὁποίαν ἠδύνατο νὰ τοὺς φοβίσῃ ὁ χαρακτὴρ τοῦ Λεοπόλδου. Ὁ καιρὸς οὗτος ἐτελείωσεν, ὅλοι οἱ φόβοι ἔπαυσαν, καὶ οἱ κάτοικοι τοῦ φρουρίου ἐπανέλαβον τὸ πρῶτον θάρρος των.

Ἡ Ἐθελβίνα τότε ἔμβαινεν εἰς τὸ δέκατον ὄγδον ἔτος τῆς ἡλικίας της, καὶ ἀνεπτύσσοντο ἤδη ὅλα της τὰ θέλγητρα τὰ ὁποῖα ὑπέσχετο ἡ παιδική της ἡλικία. Τὸ ἀνάστημά της ἦτο κομψὸν, τὸ ἦθος της εὐγενὲς καὶ ἀπροσποίητον, καὶ εἶχε μὲν ὅλους τοὺς χαρακτῆρας τοῦ πατρός της, ἀλλ' ἡνωμένους μὲ ὅλας τῆς μητρός τὰς χάριτας· ἄμεπτός τις χάρις ἐβασίλευεν εἰς ὅλον της τὸ πρόσωπον, ὥστε ἔπρεπε νὰ τὴν ἀγαπήσῃ τις εὐθὺς ἀφοῦ τὴν ἔβλεπε. Τὰ μεγάλα μέλανα ὄμματά της, ζωηρὰ καὶ λαμπρὰ, ἦσαν πλήρη γλυκείας ἐκφράσεως· περὶ τὸ στόμα της ἐπεκάθητο ἀξιέραστον μειδίαμα, δι' οὗ ἐφαίνοντο οἱ λευκότεροι ἐλεφαντίνου ὀστοῦ ὀδόντες της· ἡ δὲ μέ-

βαπτίσθη εἰς τὸ αἷμα ὑπερασπιζόμενος τὰ ἱερὰ δικαιώματά του, καὶ ἠναγκάσθη νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς τὴν φυσικὴν ἰσχύν διότι κακῶς ὡδηγήθη καὶ ἀπαρασκευάστως κατελήφθη. Νομίζω ὅθεν ὅτι οἱ νικηταὶ πρέπει νὰ φανῶσι συνετοὶ καὶ ἐπιεικεῖς καὶ νὰ μὴ καταχρασθῶσι, διότι ἄλλως εἶναι κίνδυνος νὰ συμβῇ νέα πυρκαϊά.

Τὴν 1 Νοεμβρίου. Ἀπανταχοῦ ἐπικρατεῖ ἄκρα ἡσυχία, ἀλλ' ἡσυχία τοῦ τάφου. Ὅλαι αἱ τῆς πόλεως πύλαι κατέχονται ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν, ὥστε εἰς οὐδένα συγχωρεῖται νὰ εἰσέλθῃ, ἢ νὰ ἐξέλθῃ. Ὑπὸ τῶν αὐτῶν στρατιωτῶν κατέχονται ὡσαύτως καὶ οἱ προμαχῶνες.

Τὴν 2. Τὰ πάντα ἐπὶ τὸ αὐτό. Ὅλαι αἱ πύλαι καὶ τὰ ἐργαστήρια εἰσὶ κεκλεισμένα· αὔριον ἐλπίζεται ὅτι θέλει ἀποκατασταθῇ ἡ συγκοινωνία μεταξὺ τῶν προαστείων, τῆς πόλεως καὶ τοῦ κράτους. Ὁ Βϊνδισγράτζ ἐξέδωκε δύο προκηρύξεις, ἐξ' ὧν διὰ τῆς μὲν ἐξέθετο τὰ συμβάντα κατ' ἰδίαν αὐτοῦ ἀρέσκειαν, διὰ δὲ τῆς ἄλλης διεκήρυξεν ὅτι ἡ πόλις εὑρίσκεται εἰς κατάστασιν πολιορκίας, καὶ διέταττε νὰ ληφθῶσιν αὐστηρότατα μέτρα, Τὸ περίεργον ὅμως εἶναι ὅτι ἀναφέρει διὰ τῆς προκηρύξεώς του ταύτης, ὅτι τὰ μέτρα ταῦτα εἶναι προσωρινὰ, καὶ ὅτι ἐκ τῆς ἀναρχίας θέλομεν μεταβῆ εἰς Συνταγματικὴν τάξιν.

Δημοσιεύομεν τὴν ἑπομένην προκήρυξιν τοῦ πρίγκιπος καὶ στρατάρχου Βϊνδισγράτζ τὴν ἐκδοθεῖσαν ἐν Βιέννῃ τὴν 1 Νοεμβρίου 1848, ἀφοῦ εἰσῆλθεν ἐντὸς τῆς πρωτευούσης ταύτης ὁ αὐτοκρατορικὸς στρατός.

« Καθ' ἣν στιγμὴν εἰσήγαγον ἐντὸς τῆς πρωτευούσης Βιέννης τὸν ὑπὸ τὰς διαταγάς μου Α. Β. στρατὸν ἀπεφάσισα ὡς παράρτημα τῆς ἀπὸ 23 Ὀκτωβρίου διακηρύξεώς μου, νὰ γνωστοποιήσω εἰς τὸ κοινὸν τὰ μέτρα τὰ ὁποῖα θεωρῶ ἀναπόφευκτα πρὸς σύστασιν τῆς νομίμου δημοσίου τάξεως τῆς τοσοῦτον βαθέως κλονισθείσης.

Ἡ πόλις εἶχε δηλώσει τὴν 30 Ὀκτωβρίου τὴν ὑποταγήν της, ἀλλ' οἱ ὅροι οἱ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον συμφωνηθέντες παρεβιάσθησαν διὰ τῆς πλέον ἀτίμου προδοσίας. Χωρὶς νὰ λάβω λοιπὸν ὑπ' ὄψιν τὸ ἔγγραφον ἐκεῖνο τῆς ὑποταγῆς, διατάττω τὰ ἑπόμενα διὰ τῆς παρούσης.

Πρῶτον. Ἡ πόλης τῆς Βιέννης, τὰ προάστεια καὶ τὰ περιξ μέρη αὐτῆς ἐντὸς δύο λευγῶν περιφερείας κηρύττονται εἰς κατάστασιν πολιορκίας. Ὅλαι αἱ ἐπιτόπιοι ἀρχαὶ θέλουν ὑπόκεισθαι εἰς τὰς στρατιωτικὰς ἀρχὰς, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἑπομένου ἐννάτου παραγράφου, καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς καταστάσεως τῆς πολιορκίας.

Δεύτερον. Ἡ ἀκαδημιακὴ λεγεὼν καὶ ἡ ἐθνικὴ φρουρὰ διαλύονται, μὲ ἐπιφύλαξιν τοῦ νὰ διοργανισθῇ ἐκ νέου ἡ τελευταία.

Τρίτον. Ἡ γενικὴ ἀφόπλισις, ἐὰν δὲν ἐξετελέσθη εἰσέτι ἐντελῶς, πρέπει νὰ ἐνεργηθῇ ὑπὸ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου ἐντὸς 48 ὡρῶν ἀφ' ἧς θέλει δημοσιευθῇ ἡ παροῦσα διακήρυξις· ἀφοῦ παρέλθῃ δὲ ἡ προθεσμία αὕτη θέλει γίνει δευτέρα καὶ τελευταία προτροπὴ πρὸς παράδοσιν τῶν ὅπλων· μετὰ 10 ὥρας δὲ ἀφοῦ τοιχοκολληθῇ αὕτη θέλουν γίνει οἰκιακαὶ ἐπισκέψεις· ὅστις δὲ εὑρεθῇ ἔχων ὅπλα ὁποιουδήποτε εἴδους θέλει κρατηθῇ καὶ θέλει ὑποβληθῇ ὑπὸ στρατιωτικὴν διαδικασίαν. Ἐξαιροῦνται δὲ μόνον ἀπὸ τὴν παράδοσον τῶν ὅπλων ἡ τῆς ἀσφαλείας φυλακὴ, ἡ στρατιωτικὴ φυλακὴ τῆς ἀστυνομίας, καὶ ἡ τῆς οἰκονομίας φυλακὴ αἱ ἐν ἐνεργείᾳ διατελοῦσαι. Ἐξαιροῦνται προσέτι οἱ ὑπάλληλοι, οἵτινες ἕνεκα τῆς προσωπικῆς ἰδιότητός των ἔχουν τὴν ἄδειαν νὰ φέρωσι στολὴν καὶ ξῖφος- Τὰ ὅπλα δὲ τὰ εἰς ἰδιώτας ἀνήκοντα θέλουν σημειωθῇ ἐν ὀνόματι τοῦ ἰδιοκτήτου αὐτῶν καὶ θέλουν φυλαχθῇ χωριστά.

Τέταρτον. Κλείονται ὅλαι αἱ πολιτικαὶ ἑταιρίαι. Ἀπαγορεύονται αἱ εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ τὰς δημοσίας ἀγορὰς συναθροίσεις ὁσάκις ὑπερβαίνουν αὗται τὸν ἀριθμὸν δέκα προσώπων. Ὅλα τὰ ἑστιατόρια καὶ καφφενεῖα θέλουν κλείεσθαι ἐντὸς μὲν τῆς πόλεως τὴν ἑνδεκάτην ὥραν τῆς νυκτὸς, καὶ ἐν τοῖς προαστείοις τὴν δεκάτην. Ὁ μὴ συμμορφωθησόμενος δὲ μὲ τὴν παροῦσαν διάταξιν θέλει κρατεῖσθαι καὶ ὑποβάλλεσθαι οἷς στρατιωτικὴν δίκην.

Πέμπτον. Ἐν τούτοις ὁ τύπος περιορίζεται κατὰ τὸν παράγραφον τέταρτον τῆς ἀπὸ 23 Ὀκτωβρίου διακηρύξεως. Ἡ τύπωσις, ἡ πώλησις καὶ ἡ τοιχοκόλλησις εἰκόνων καὶ ἐγγράφων δὲν ἐπιτρέπονται, εἰμὴ προηγουμένης συναινέσεως ζητηθησομένης καὶ δοθησομένης ὑπὸ τῆς στρατιωτικῆς ἀρχῆς. Οἱ παραβάται τῆς διατάξεως ταύτης θέλουν δικάζεσθαι κατὰ τὸν προηγούμενον παράγραφον.

Ἕκτον. Ἡ διάταξις ἡ διαλαμβανομένη εἰς τὸν πέμπτον παράγραφον τῆς ἀπὸ 23 Ὀκτωβρίου διακηρύξεως, καθ' ἣν πρέπει ν' ἀποπεμφθῶσιν ὅλοι οἱ ἀλλοδαποί οἱ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ κατοικοῦντες, οἱ μὴ δυνάμενοι νὰ νομιμοποιήσωσι τὴν αἰτίαν τῆς παρουσίας των, θέλει ἐφαρμοσθῇ καὶ εἰς τοὺς ὑπηκόους τῆς ἐπικρατείας, ὅσοι δὲν ἀνήκουσιν εἰς τὴν κοινότητα τῆς Βιέννης καὶ ἤθελον ὑπάγεσθαι εἰς τὴν αὐτὴν κατηγορίαν τῶν ἀλλοδαπῶν ὡς ἀνωτέρω εἴρηται. Ἡ ἐκτέλεσις τοῦ μέτρου τούτου ἀνατίθεται εἰς τὸ φρουραρχεῖον. τὸ ὁποῖον πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον θέλει ἀπαιτήσει ἀπὸ τοὺς τῶν οἰκιῶν ἰδιοκτήτας ὀνομαστικὰς σημειώσεις τῶν εἰς τὰς οἰκίας των κατοικούντων, διὰ τὰ δυνηθῇ νὰ εὕρῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν ὅσοι ὑπάγονται εἰς τὴν προαναφερθεῖσαν κατηγορίαν.

Ἕβδομον. Ὑπάγεται εἰς τὴν διαδικασίαν τῆς στρατιωτικῆς δίκης ὅστις ἤθελε φωραθῇ-

Α- Ὅτι ἀπεπειράθη νὰ διαφθείρῃ τὸ Α. Β. στρατεύματα διὰ νὰ παραβῶσι τὸν τῆς πίστεως ὅρκον.

Β. Ὅστις διὰ λόγων ἢ πράξεων προκαλεῖ ἐπανάστασιν καὶ ὅστις δι' ἔργων ὑπακούει εἰς τοιαύτην πρόκλησιν.

Γ. Ὅστις ἐν περιπτώσει συμβάσης συναθροίσεως δὲν ἀπομακρύνεται ἀπ' αὐτῆς παρευθὺς, ἀφοῦ προσκληθῇ ἐκ μέρους τῆς δημοσίας ἀρχῆς.

Δ. Ὅστις ἤθελε κρατηθῇ φέρων ὅπλα ἐν περιπτώσει ταραχοποιοῦ τινὸς συναθροίσεως.

Ὄγδοον. Τὸ δημοτικὸν συμβούλιον ὀφείλει νὰ ἐξαλείψῃ ἐκ τῆς πόλεως καὶ τῶν προαστείων ὅλα τὰ ὀχυρώματα (barricades) εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ μείνῃ ἴχνος αὐτῶν καὶ νὰ ἐπισκευάσῃ ὅλα τὰ λιθόστρωτα.

Ἔννατον. Διαρκούσης τῆς καταστάσεως τῆς πολιορκίας, ὅλαι αἱ δημόσιαι ἀρχαὶ θέλουν ἐνεργεῖ ἀταράχως τὰ καθήκοντά των. Ὀφείλει ὅμως ἡ στρατιωτικὴ ἀρχὴ νὰ λάβῃ τὴν διεύθυνσιν ὅλων τῶν ὑποθέσεων τῶν ἀφορουσῶν τὴν διατήρησιν τῆς τάξεως, τῆς ἡσυχίας καὶ τῆς ἀσφαλείας τῆς πόλεως καὶ τῶν πέριξ αὐτῆς. Τὸ δημοτικὸν λοιπὸν συμβούλιον ᾗ τὸ φρουραρχεῖον τῆς πόλεως, εἰς τὰ ὁποῖα εἶναι ἐναποτεθειμένα τὰ καθήκοντα ταῦτα, θέλουν συνεργάζεσθαι καθ' ὃν τρόπον ἡ στρατιωτικὴ ἀρχὴ ἤθελεν ἐγκρίνει συντελεστικώτερον.

Δέκατον. πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ τῆς καταστάσεως τῆς πολιορκίας, ὅστις δὲν εἶναι ἄλλος εἰμὴ ἡ μετάβασις ἐκ τῆς ἀναρχίας εἰς τὴν κανονικὴν καὶ συνταγματικῶς τακτικὴν κατάστασιν, θέλει λάβει τὴν ἀνωτάτην διεύθυνσιν ὅλων τῶν ὑποθέσεων τῶν ἀφορουσῶν τὴν κατάστασιν ταύτην τῆς πολιορκίας ἐπιτροπὴ μικτὴ προεδρευομένη ὑπὸ τοῦ κυρίου Γόρδωνος ὑποστρατήγου καὶ Βαρώνου, τὸν ὁποῖον διορίζω προσωρινῶς διοικητὴν τῆς πόλεως, ὥστε τόσον ἡ διοίκησις τῆς κάτω Αὐστρίας καθῶς καὶ τὸ φρουραρχεῖον τῆς πόλεως ὀφείλουν νὰ ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὰς διαταγὰς τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης.

Ἐρανιζόμεθα τὰς ἑπομένας ἀγγελίας ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα ὁ Αὐστριακὸς Παρατηρητής.

Τὴν ἑσπέραν τῆς 23 Ὀκτωβρίου εἶχε φθάσε, πλησίον τῆς Βιέννης ὁ Α. Β. στρατάρχης πρίγκιψ Βϊνδισγράτζ ἐφωδιασμένος μὲ ἔκτακτον πληρεξουσιότητα. Ἡ ἐξοχότης του ἐξέδωκε παρευθὺς προκήρυξιν πρὸς τὸν λαὸν τῆς Βιέννης δι' ἧς προέτρεπεν αὐτὸν νὰ παραδώσῃ τὰ ὅπλα καὶ νὰ ὑποταχθῇ

λαινα κόμη της, ἐκ φύσεως βόστρυχώδης ἐκρατεῖτο ἀπὸ ἁπλοῦν μαργαριτῶν ὁρμαθόν.

Τὰ αἰσθήματά της ἦσαν ἐζωγραφημένα ἐπὶ τοῦ προσώπου της· σοβαρὰ δὲ τις ἁπλότης ἐπροξένει εἰς τὸν χαρακτῆρα της ἥμερον μελαγχολίαν, καὶ ἡ εὐγενὴς ὑπερηφάνειά της ἐνέπνεε σέβας καὶ εἰς ἐκείνους τοὺς ὁποίους τὰ θέλγητρά της ἐμέθυον ἀπὸ θερμότατον ἔρωτα. Ἀλλ' ἡ ψυχή της ἦτον ὡραιοτέρα παρὰ τὴν ὄψιν της, διότι ἠγάπα φυσικὰ τὴν ἀρετὴν, καὶ ἠσθάνετο ὅλην τὴν δύναμιν αὐτῆς.

Ποτὲ δὲν ἤκουσε μὲ ἀδιαφορίαν ὅταν τῇ ἐδιηγοῦντο περὶ δυστυχῶν ἀνθρώπων. — Θέλομεν ἰδεῖ, ὅτι ἡ φυσικὴ αὕτη εὐμένεια καὶ γενναιότης θέλει τῇ προξενήσει πολλὰ δεινά μίαν ἡμέραν. — Ὅτε δὲ δὲν ἠδύνατο νὰ ἀπαλλάξῃ τινα δυστυχῆ ἀπὸ τὴν ἀδικίαν τῆς τύχης, δέν τὸν ἄφινε ν' ἀναχωρήσῃ, πρὶν νὰ ἐπιθέσῃ ἐπὶ τῶν πληγῶν του τὸ βάλσαμον τῆς πλέον καταπραϋντικῆς κατηγορίας.

Ἀνωτέρα δὲ εἰς τὸ φύλον της διὰ τὴν ἔκτασιν καὶ ἰσχὺν τοῦ πνεύματός της, ἐφαίνετο ὅτι ἐγεννήθη πρὸς ἐκτέλεσιν μεγάλων πραγμάτων· ἀλλ' ἐγεννήθη διὰ νὰ δοκιμάσῃ μεγάλας δυστυχίας. Καὶ προικισμένη ἀπὸ κρίσιν ὀρθοτάτην, ἤξευρεν, εἰς περιστάσεις δυσκόλους, νὰ ἐκλέξῃ τὸ ὀρθότερον. Ποτὲ δὲν ἐφάνη ὑπερήφανος εἰς τὴν εὐτυχίαν της, καὶ θέλομεν τὴν ἰδεῖ ὡπλισμένην μὲ εὐγενῆ γενναιότητα διὰ νὰ ὑποφέρῃ τὴν δυστυχίαν της.

Ἡ Ἐθελβίνα δὲν εἶχεν οὐδεμίαν φίλην, ἀλλὰ μόνη της παρηγόρει καὶ ἑαυτὴν καὶ τὴν μητέρα της. Καὶ τῆς μὲν κομήσσης αἱ δυστυχίαι ἀντὶ νὰ καταπραϋνθῶσιν, ηὔξανον· ἡ δὲ Ἐθελβίνα πολὺ εὐαίσθητος οὖσα, καὶ ἔχουσα τὴν φαντασίαν σύμφωνον μὲ τὴν καρδίαν της ἐγίνετο ὀξυδερκὴς εἰς τὴν κατάστασιν τῆς κομήσσης. Τὸ μέλλον ἐπαρουσιάζετο εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της, καὶ ᾐσθάνετο, ὅτι ἡ ὑγεία τῆς μητρός της, βλαπτομένη ὑπὸ τῆς λύπης, καθίστατο καθημέραν πλέον ἐπικίνδυνος. Ἔκρυπτε δὲ τὴν λύπην της, κατέπινε τὰ δάκρυά της, καὶ συχνάκις, διὰ νὰ μὴ φανῇ ὅτι ἔκλαιεν, ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ δωμάτιον τῆς μητρός της.

Ὁ Ἀλφρέδος ἦτο τὸ ἀγαπητὸν καὶ θλιβερὸν ἀντικείμενον τῆς μνήμης της, καὶ ἐδυσαρεστεῖτο ὅτι δὲν τὸν εἶχε πλησίον της διὰ νὰ τῷ ἐμπιστεύεται τὰ τρυφερώτατα μυστικά της.

ΚΕΦΑΛ. Η.

« Δὲν θέλω τὸν μεταιδεῖ ποτέ! ἔλεγε μίαν ἡμέραν ἡ Ἐθελβίνα περιπατοῦσα εἰς τὸ δάσος· τρέμω μὴ τύχῃ καὶ τὸν εὕρῃ ἡ αὐτὴ τύχη τοῦ δυστυχοῦς πατρός μου. . . Τὸ αἱματομένον σῶμα του θέλει μείνει ἴσως διὰ πάντα θαμμένον εἰς ξένην γῆν. . . . Ἡ μήτηρ μου πλησιάζει εἰς τὸν τάφον, ὅπου μόνον δύναται νὰ εὕρῃ τὴν ὁποίαν ἐστερήθη εὐτυχίαν. . . Μέλλει ν' ἀφήσῃ τὸν κόσμον τοῦτον, καὶ ἐγὼ χωρὶς ὁδηγὸν, χωρὶς προστασίαν. . . . Ἀ! ἐὰν αἱ προαισθήσεις μου δὲν ἦναι ἀπατηλαὶ, εἴθε νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ ἡ Ἐθελβίνα εἰς τὸν τάφον, καὶ ν' ἀφήσῃ τὴν γῆν, ἐπὶ τῆς ὁποίας οὔτ' ἄσυλον οὔτε παρηγορίαν δύναται νὰ εὕρῃ!

Οἱ στοχασμοί της οὗτοι τὴν ἔκαμαν νὰ λησμονήσῃ, ὅτι ἦτον ἀργὰ, καὶ νὰ ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸ φρούριον ὑπὲρ τὸ σύνηθες. Ἐνῷ δὲ παρήρχετο ἔμπροσθεν ἀπὸ ἀγριοβαλανιδίαν, παρετήρησε στίχους τινὰς ἐγκεχαραγμένους εἰς τὸν φλοιόν της· καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν τοὺς παρέτρεξεν ἀπαρατηρήτως, ἀλλ' ἰδοῦσα ἐκεῖ τὸ ὄνομά της, τοὺς ἀνέγνωσε μὲ προσοχὴν, καὶ ἐννόησεν ὅτι διελάμβανον τρυφερόν τι παράπονον ἔρωτος δυστυχοῦς. Ἐσυμπέρανε δὲ ἐκ τῆς μεταβολῆς τῶν γραμμάνων, ὅτι πρὸ πολλοῦ ἦσαν ἐγκεχαραγμένοι, καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Ἀλφρέδου τὸ ὁποῖον ἀνεκάλυψε, δὲν τὴν ἄφινε ν' ἀμφιβάλῃ, ὅτι τοὺς ἐνεχάραξεν ἐκεῖνος. Ἡ Ἐθελβίνα ἀνέγνωσε πάλιν τοὺς στίχους, καὶ τοὺς ἐνετύπωσεν εἰς τὴν μνήμην της, καὶ ἐνασχοληθεῖσα εἰς αὐτοὺς εὑρῆκεν ἡσυχίαν εἰς τὴν ψυχὴν, ἐπειδὴ εἶδε μὲ χαρὰν, ὅτι τοῦτο ἦτον ἐναργὴς ἀπόδειξις τοῦ ἔρωτος τοῦ Ἀλφρέδου.

Ἡ νὺξ ἤρχισε νὰ γίνεται σκοτεινὴ, καὶ ἡ Ἐθελβίνα ὑπέστρεφεν ἀργὰ εἰς τὸ φρούριον. Ἀλλὰ μόλις ἐπροπάτησεν ὀλίγας στιγμὰς, καὶ τῇ ἐφάνη ὅτι διέκρινεν ἄνθρωπον τινα, ὅστις κατέβη ἀπὸ τὰ ὑψηλὰ, καὶ ἐχώθη εἰς τὸ δάσος. Κατεπλήχθη δὲ ὀλίγον, καὶ ἐπετάχυνε τὰ βήματά της· ἀλλ' ὅτε ἔμελε νὰ στραφῇ ἀπὸ μίαν γωνίαν τοῦ δάσους, εἶδε μ' ἔκπληξιν ἔμπροσθέν της τὸν Λεοπόλδον.

Ἐὰν ἤθελεν ἐνσκήψει ἔμπροσθέν της κεραυνὸς, δὲν ἤθελεν ἐκπληχθῇ τόσον ὅσον ἐτρόμαξε διὰ τὸ αἰφνίδιον τοῦτο φαινόμενον. Τότε ᾐσθάνθη, ὅτι ἔπραξεν ἀνοήτως ἀπομακρυνθεῖσα ἀπὸ τὸ φρούριον τόσον ἀργὰ, καὶ μόνη. Ἀσθενὲς λυκαυγὲς διεδέχθη τὴν λάμψιν τῆς ἡμέρας, καὶ πολλὰ μαῦρα νέφη ἐσωρεύθησαν εἰς τὸν οὐρανὸν, προμηνύοντα ἀνεμοταραχήν. Δὲν ἦτον ὅμως τόσον σκότος, ὥστε νὰ μὴ δυνηθῇ νὰ διακρίνῃ τοὺς χαρακτῆρας τοῦ Λόρδου Σαντιβὲρ, τὸν ὁποῖον, καὶ μόλον ὅτι δὲν τὸν εἶχεν ἰδεῖ πρὸ ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ ἐτῶν, τὸν ἀνεγνώρισεν ἀπὸ τὸ παράδοξον ἀνάστημά του, καὶ ἀπὸ τὸ σκληρόν του βλέμμα. Τὸ πρόσωπόν του ἔχασε τὸ χρῶμα του καὶ ἔγινεν ὠχρὸν, ἡ δὲ ξηρότης του ηὔξανε πλειότερον τὴν βάρβαρον ὑπερηφάνειαν τῆς φυσιογνωμίας του.

Ἡ Ἐθελβίνα ἀνακαλέσασα τότε ὅλην τὴν ἀγχίνοιάν της, τὸν ἐχαιρέτησε μὲ χάριν, καὶ ἤθελε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον της· ἀλλ' ὁ Λεοπόλδος τὴν ἐπίασεν ὁρμητικῶς, καὶ τὴν ἐβίασε νὰ σταθῇ μὲ τόνον προσταγῆς μᾶλλον ἢ παρακλήσεως·

ἄνευ ὅρων εἰς τὰς αὐτοκρατορικὰς διαταγάς· ὅτι δὲ εἰς ἐναντίαν περίπτωσιν θέλει στενοχωρήσει τὴν πόλιν διὰ τῆς ἰσχύος τῶν ὅπλων. Πρὸς κοινὴν γνῶσιν δὲ τῶν ἐκτεθεισῶν ἀπαιτήσεων παρεχώρει 24 ὡρῶν προθεσμίαν καὶ ἑτέρων 48 ὡρῶν ἤτοι μέχρι τῆς 26 Ὀκτωβρίου πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν ἐν τῇ διακηρύξει ἀπαιτήσεών του. Ἐνῷ δὲ ἡ προθεσμία αὕτη παρῆλθεν ἄνευ τινος ἀποτελεσματος, προσεβλήθησαν διὰ πυροβολισμοῦ ἄνευ αἰτίας τινος τὰ αὐτοκρατορικὰ στρατεύματα. Ἡ Α. Ε. μολοντοῦτο ὁ στρατάρχης ἀφῆκε νὰ παρέλθῃ ὁλόκληρος ἡ 27 Ὀκτωβρίου χωρὶς νὰ κάμῃ χρῆσιν τῆς ἰσχύος. Δὲν ἔδωκε δὲ ἀκρόασιν εἴς τινας ἐπιτροπὰς σταλείσας ὑπὸ τῆς πόλεως διὰ νὰ διαπραγματευθῶσι μετ' αὐτοῦ καὶ διὰ νὰ ζητήσωσι παραχωρήσεις.

Μολονότι ἐν τούτῳ τῷ μεταξὺ ἔφθασεν ἡ ἀγγελία ὅτι Οὐγγαρικὸς στρατὸς ἐξεστράτευσε πρὸς ἐπικουρίαν τῶν ἐπαναστατῶν τῆς Βιέννης, ὅπερ ἠνάγκασε τὸν πρίγκιπα νὰ ἀποστείλῃ κατ' αὐτοῦ ἀπόσπασμα τῶν στρατευμάτων του, ἐπεχείρησε μολοντοῦτο τὴν 28 τὸν κατὰ τῆς πόλεως πόλεμον μὲ τὰ στρατεύματα τὰ πρὸς τοῦτο προσδιωρισμένα.

Ἐνῷ ὅλαι αἱ εἴσοδοι τῆς πόλεως προσεβάλλοντο ὑπὸ τοῦ πυροβολικοῦ, δὲν εἶχεν ἄλλον σκοπὸν ὁ στρατάρχης, εἰμὴ νὰ κυριεύσῃ κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν τὰ προάστεια Landstras καὶ Leopolstad. Ὁ δὲ σκοπός του οὗτος διευθύνθη πραγματικῶς τοσοῦτον καλῶς, ὥστε τὴν ἑσπέραν τῆς αὐτῆς ἡμέρας, ἀφοῦ τὰ στρατεύματά του ἐκυρίευσαν ἐξ ἐφόδου τὰς ἐσωτερικὰς πύλας τῆς γραμμῆς καὶ πολλὰ ὀχυρώματα, καὶ ἀφοῦ κατέλαβον τέσσαρα κανόνια, μολονότι οἱ ἐπαναστάται ὑπερασπίζοντο μετ' ἀπελπισίας, ἔφθασαν πρὸ τῆς νυκτὸς εἰς τὸ Γλάτζις ἀπέναντι τῆς ἐσωτερικῆς πόλεως, καὶ ἐπὶ τοῦ κλάδου τοῦ Δουνάβεως τοῦ διαχωρίζοντος τὴν πόλιν ἀπὸ τὸ Λεοπολστάδ, κατέλαβον τὴν οἰκίαν τῶν ἀπομάχων, τὸ νομισματοκοπεῖον, τὸ νέον τελωνειακὸν παλάτιον, τὸν στρατῶνα τοῦ Ἐουμάρκτ καὶ τὸ παλάτιον τοῦ πρίγκιπος Σράρτζεμβεργ.

Ἀπανταχοῦ οἱ εἰρηνικοὶ κάτοικοι τῶν προαστείων τούτων ὑπεδέχοντο μετὰ χαρᾶς τους στρατιώτας οἵτινες ἤρχοντο διὰ νὰ τοὺς προφυλάξωσιν ἀπὸ τὴν φρίκην τῶν ἀναρχικῶν καὶ τοῦ ὀργάνου αὐτῶν, ἤτοι τοῦ ὡπλισμένου ὄχλου. Ἡ Α. Ε. ὁ στρατάρχης ἤλπιζεν, ὅτι ἡ πόλις μετὰ τοιαύτας δοκιμὰς ἤθελε πεισθῇ ὅτι πολυάριθμα σώματα ἐπαναστατῶν δὲν ἤθελον δυνηθῇ νὰ ἀντιπαραταχθῶσιν εἰς μικρότερον ἀριθμὸν τακτικοῦ στρατοῦ, καὶ ἐθεώρει ὡς βεβαίαν τὴν ὑποταγήν των. Ἀφῆκε λοιπὸν νὰ παρέλθῃ ἥσυχος ἡ ἡμέρα τῆς 29, χωρὶς νὰ λάβῃ νέα πολεμικὰ μέτρα, διὰ νὰ δώσῃ καιρὸν εἰς τὴς πόλιν τοῦ νὰ σκεφθῇ. Καὶ πραγματικῶς τὴν νύκτα τῆς 29 πρὸς τὴν 30 Ὀκτωβρίου ἐπαρουσιάσθη πρὸς αὐτὸν ἐπιτροπὴ ἐκ μέρους τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου τῆς πόλεως φέρουσα ἔγγραφον δήλωσιν διαλαμβάνουσαν ὅτι ἡ πόλις θέλει νὰ ὑποταχθῇ ἄνευ ὅρων ὑποκύπτουσα εἰς τὴν ἐπιβληθεῖσαν αὐτῇ κατάστασιν τῆς πολιορκίας, νὰ εἰσέλθωσι δὲ τὰ στρατεύματα εἰς τὴν πόλιν καὶ εἰς τὰ προάστεια τὴν 30 Ὀκτωβρίου.

Ἕνεκα τούτου προσδιωρίσθη ἐπιτροπὴ ὀφείλουσα νὰ ἐκθέσῃ ἀκριβέστερον τὸν τρόπον καθ' ὃν ἔμελλον νὰ ἐκτελεσθῶσι τὰ μέτρα ταῦτα. Ἐν τούτοις τὴν πρωΐαν τῆς 30 ἐπεβεβαιώθη ἡ ἀγγελία ὅτι ἐπλησίαζον ἐπαναστάται Οὔγγροι κατὰ τῶν ὁποίων ὁ στρατάρχης ἠναγκάσθη ν' ἀποταθῇ. Ὁ ἐχθρὸς οὗτος κατεῖχε βοηθητικὴν θέσιν ὄπισθεν τοῦ Σχβεσὰτ δύω μίλλια μακρὰν τῆς Βιέννης. Τὸν προσέβαλε λοιπὸν παρευθὺς διὰ τοῦ στρατοῦ του Βάνου τῆς Κροατίας καὶ διὰ τοῦ ἱππικοῦ τοῦ τρίτου σώματος. Τὸν ἔσπρωξεν αὐθημερὸν πέραν τοῦ Φίσχα καταδιώκων αὐτὸν τὴν 31 μέχρι τῶν μεθορίων τῆς Οὐγγρίας.

Καθόσον ὅμως ἐπροχώρουν οἱ σύμμαχοι Οὔγγροι θεωροῦντες αὐτοὺς οἱ ἐπαναστάται κάτοικοι τῆς Βιέννης ἐκ τοῦ Κωδωνοστασίου τοῦ Ἁγίου Στεφάνου, συνέλαβον νέας ἐλπίδας καὶ παρεβίασαν ἀπίστως τὴν γενομένην συνθήκην. Διότι ὁ ἀνώτατος ἀρχηγὸς τῶν ἐθνικῶν φυλακῶν Μεσενχόσερ διεύθυνεν ἐκ τοῦ Κωδωνοστασίου τοῦ Ἁγίου Στεφάνου δύο προκηρύξεις του, δι' ὧν διεκήρυττεν ὅτι τ' αὐτοκρατορικὰ Βασιλικὰ στρατεύματα ἐνικήθησαν ὑπὸ τῶν Οὔγγρων, καὶ προέτρεπε τὸν λαὸν νὰ ἐπαναλάβῃ τὰ ὅπλα.

Ἐπανελήφθησαν ἑπομένως αἱ ἐχθροπραξίαι ἐκ μέρους τῆς πόλεως τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἔμελλε νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ συνομολογηθεῖσα συνθήκη.

Ἡ παράβασις αὕτη ἐναντίον τῆς πίστεως τῆς εἰς τὴν συνθήκην ὀφειλομένης ἔπρεπε νὰ τιμωρηθῇ διὰ τοῦ κανονοβολισμοῦ κατά τινων προαστείων γνωστῶν διὰ τοὺς ἐχθρικοὺς σκοπούς των. Ἤρξατο λοιπὸν ὁ κανονοβολισμὸς τὴν νύκτα τῆς 30 Ὀκτωβρίου.

Ἡ πόλις ἐδήλωσε τότε διὰ δευτέραν φορὰν, ὅτι ἦτο πρόθυμος νὰ ὑποταχθῇ καὶ ὅτι ἡ ὑποταγή της ἔμελλε νὰ πραγματοποιηθῇ τὴν 31.

Ἀλλὰ τὴν πρωΐαν τῆς 31 ἐνεφανίσθησαν ἀντιπρόσωποι τινες τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου δηλώσαντες, ὅτι τὸ πλεῖστον μέρος τῶν πολιτῶν εἶχον τὴν καλὴν θέλησιν τοῦ νὰ ἐνδώσωσιν ἄνευ ἀντιστάσεως τινος εἰς ὅλους τοὺς ὑπὸ τοῦ στρατάρχου προτεινομένους ὅρους. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἦσαν ἀρκετὰ ἀδύνατοι, διὰ νὰ ἐπιβάλωσι θέλησιν κατὰ τῆς αὐξανούσης ἰσχύος τῶν δημοκρατικῶν κλοὺβ, τῆς λεγεῶνος τῶν σπουδαστῶν, καὶ τοῦ ὀργάνου αὐτῆς ἤτοι τοῦ ὡπλισμένου ὄχλου, ἐπεκαλοῦντο τὴν προστασίαν τοῦ στρατάρχου ὑπὲρ ἑαυτῶν καὶ τῆς ἐπαπειλουμένης ἰδιοκτησίας των, διότι ὁ ὄχλος εἶχε σκοπὸν νὰ ταφῇ ὑπὸ τὰ ἐρείπεια τῆς πόλεως, ἀφοῦ πρότερον τὴν ἀποτεφρώσῃ.

Ὁ στρατάρχης τότε διέταξε νὰ προχωρήσωσι μετὰ τὴν μεσημβρίαν τῆς 31 καὶ ἄλλα στρατεύματα πρὸς τὰ προάστεια, τὰ ὁποῖα ὅταν ἐπροχώρησαν ἐπὶ τοῦ Γλάτζης, ἔλαβε χώραν ζωηρὸς πυροβολισμὸς κατ' αὐτῶν ἐκ τῶν προμαχώνων τῆς πόλεως εἰς τὴν ὁποίαν εἶχον καταφύγει ὅλοι οἱ ἐπαναστάται. Ἡ πόλις λοιπὸν ἐπολιορκήθη στενώτατα ὑπὸ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ στρατοῦ. Τὴν ἑσπέραν τῆς αὐτῆς ἡμέρας πληροφορηθεὶς ὁ στρατὸς ὅτι τὸ Βούργτορ ἦτον ἰσχυρῶς ὠχυρωμένον ἔκαμεν ἔφοδον ἀπ' αὐτοῦ κυριεύσας ὀκτὼ κανόνια. Ὁ ὡπλισμένος ὄχλος ἔβαλε πῦρ εἰς τὴν αὐτοκρατορικὴν βιβλιοθήκην, τῆς ὁποίας ἐκάη ἡ ὀροφὴ· τὸ ἐπίλοιπον ὅμως τῆς οἰκοδομῆς ταύτης ἐσώθη, καθὼς καὶ ὁλόκληρον τὸ παλάτιον, ὅταν ἐπλησίασαν τὰ αὐτοκρατορικὰ στρατεύματα.

Ὁ στρατὸς κατέλαβεν ἑπομένως ὅλην τὴν πόλιν ἥτις ὑπετάγη ἐντελῶς διὰ τῆς ἰσχύος τῶν ὅπλων, ἀφοῦ ἀπέκρουσε πεισματωδῶς πᾶσαν φιλικὴν περὶ συμβιβασμοῦ πρότασιν καὶ παρεβίασε τὴν εἰς τὰς συνθήκας ὀφειλομένην πίστιν.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Λέγεται ὅτι ἔγινε παράτασις εἰς τὴν προθεσμίαν τῆς ἐν τῇ Ἰταλίᾳ ἀνακωχῆς τῶν ὅπλων, κατὰ μέν τινας τετράμηνος, κατὰ δέ τινας δίμηνος.

— Εἰς τὴν Ῥώμην συνέβησαν ἐσχάτως κακοπραγίαι κατὰ τῶν Ἑβραίων, αἵτινες διετάραξαν ὁπωσοῦν τοὺς κατοίκους τῆς πόλεως ταύτης, ἀλλ' ἡ ἐξουσία ἔλαβε τ' ἀνήκοντα μέτρα πρὸς σύλληψιν τῶν ταραξῶν, καὶ παραπομπὴν αὐτῶν εἰς τὰ δικαστήρια.

— Ἡ Γαλλικὴ ἐθνοσυνέλευσις ἐπροσδιώρισε διὰ πλειονοψηφίας 587 ψήφων κατὰ 232 τὴν 10 τοῦ μέλλοντος Δεκεμβρίου μηνὸς διὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἐκλογῆς τοῦ προέδρου τῆς δημοκρατίας.

— Τὰ περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρελθόντος μηνὸς ἐν Βιέννῃ συμβάντα ἠρέθισαν ἐκ νέου τὸ περὶ ἐλευθερίας αἴσθημα ὅλων ἐν γένει τῶν κατοίκων τῆς Ἰταλίας, καὶ ἐνέπνευσαν νέας εἰς αὐτοὺς ἐλπίδας, εἰς τρόπον ὥστε εἴς τινα μέρη αὐτῆς συνέβησαν ἐπαναστατικὰ κινήματα κατὰ τῶν ἀρχόντων τῆς Αὐστρίας. Ἀλλ' ἡ ἐπιτυχία τῶν αὐτοκρατορικῶν Αὐστριακῶν στρατευμάτων ἐν Βιέννῃ θέλει ὀλιγοστεύσει ἀναμφιβόλως τὸ θάρρος τῶν φιλελευθέρων τῆς Ἰταλίας.

Ὁ φόβος της ηὔξησε, καὶ ὑπήκουσε τρέμουσα.

« Λόρδε Σαιντιβὲρ, μὴ στεκώμεθα ἐδῶ. Ἀκούεις πῶς βροντᾷ μακρόθεν; ἡ βροχὴ πλησιάζει μὲ ἀνεμοταραχήν.... Ἡ μήτηρ μου θέλει καταπληχθῇ ἠξεύρουσα ὅτι εἶμαι τόσον ἀργὰ εἰς τὸ δάσος.... Σὲ παρακαλῶ λοιπὸν, Λόρδε, συνόδευσόν με ἕως εἰς τὸ φρούριον. »

Λέγουσα τοὺς λόγους τούτους, ἐπροσπάθει νὰ φύγῃ ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Λεοπόλδου· ἀλλ' οὗτος τὴν ἐκρατοῦσε μὲ περισσοτέραν βίαν, καὶ τῇ εἶπεν·

« Ὄχι, περίμεινον, κυρία μου... Δὲν θέλεις ὑπάγει μακρότερον... τὰ πυκνὰ φύλλα τῆς βαλανιδίας ταύτης θέλουν μᾶς χρησιμεύσει ὡς καταφύγιον. Ἐδῶ πρέπει ν' ἀκούσῃς τὴν ἐπιθυμίαν τῆς καρδίας τοῦ Σαιντιβὲρ, καὶ νὰ δεχθῇς τὰ ζητήματα ἀνθρώπου ὅστις ἔχει ἀπόφασιν νὰ τολμήσῃ τὸ πᾶν πρὸς ἐπιτυχίαν τῶν σκοπῶν του. Ἤξευρε λοιπὸν, Ἐθελβίνα, ὅτι ὁ Λεοπόλδος σὲ λατρεύει· περὶ τούτου δὲν ἀμφιβάλλεις πλέον ἀφ' ἧς ἡμέρας σὲ ἐντάμωσα εἰς τὴν αἴθουσαν. Ἔκτοτε ἐπεθύμησα νὰ σὲ ἀπολαύσω, καὶ τὸ εἶπα εἰς τὸν ὑπερήφανος Γοδφρέδον... Ἐκεῖνος ἀπέρριψε τὸ πρόβλημά μου μὲ καταφρόνησιν... ὡρκίσθην νὰ τὸν ἐκδικηθῶ διὰ τὴν ὕβριν ταύτην... Ἡ ἐπιθυμητὴ εὐκαιρία τοῦ νὰ εὐχαριστήσω τὰς ἐπιθυμίας μου ἔφθασε τέλος, καὶ ἀπεφάσισα νὰ ὠφεληθῶ ἐκ ταύτης. Ἓν μόνον μέσον ἔχεις νὰ σωθῇς· ἐνθυμήθητι, κυρία μου, ὅτι ἀπὸ τὴν ἀπόκρισίν σου ἐξαρτᾶται ἡ εὐτυχία ἢ ἡ δυστυχία σου. Ἐὰν ἀποφασίσῃς νὰ γίνῃς σύζυγός μου, σὲ περιμένει ἡ εὐτυχία.... Ἀλλ' ἐὰν, λησμονοῦσα τοὺς περικυκλοῦντας σε κινδύνους, τολμήσῃς νὰ μὲ καταφρονήσῃς, ἔχω βασάνους τῶν ὁποίων μόνη ἡ ἀπειλὴ ἤθελε σὲ κάμει νὰ τρέμῃς. Δίς ἡ ὑπερήφανος ψυχὴ τοῦ Λεοπόλδου ἐταπεινώθη τοσοῦτον ὥστε νὰ σὲ παρακαλέσῃ, καὶ δὲν ἔχει πλέον ἀπόφασιν νὰ μείνῃ οὕτω ταπεινὴ πολὺν καιρόν. Σὲ ζητεῖ ὅ,τι παρευθὺς δύναται ν' ἀπολαύσῃ μὲ βίαν... ἀλλὰ προτιμᾷ νὰ γίνῃ τοῦτο μὲ τὴν θέλησιν τῆς Ἐθελβίνας, παρὰ νὰ ὠφεληθῇ ἐκ τῆς παρούσης καταστάσεώς της... Ὁμίλησον λοιπὸν, ἀλλὰ συλλογίσθητι τί μέλλεις νὰ μὲ ἀποκριθῇς, καὶ μὴ λησμονήσῃς ὅτι ὁ Σαιντιβὲρ βαρύνεται νὰ παρακαλῇ, καὶ δὲν θέλει ὑποφέρει πλέον νὰ καταφρονῆται. »

Ἡ Ἐθελβίνα ἔρριξεν εἰς ταύτην τὴν πρότασιν· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν εὕρισκεν οὐδὲν μέσον νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὴν στενοχωρίαν ἐκείνην, ἔμελλε νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς τὴν τρομερὰν θέλησιν τοῦ Λεοπόλδου. Ἐνθυμήθη ὅμως ὅτι σκοπὸν ἄλλον δὲν εἶχεν, εἰμὴ νὰ τὴν φοβήσῃ, καὶ νὰ ὠφεληθῇ ἐκ τῆς προμερᾶς ἐκείνης στιγμῆς, ὥστε νὰ τὴν παρακινήσῃ νὰ τῷ ὑποσχεθῇ ὅτι θέλει τὸν ὑπανδρευθῇ. Ἡ ἰδέα αὕτη τὴν ἔκαμε νὰ ἀναλάβῃ τὰς δυνάμεις της, καὶ ἡ ἐλπὶς ἤρχισε νὰ ἀναγεννᾶται εἰς τὴν καρδίαν της. Τὰ ὄμματά της, ὡπλίσθησαν ἀπὸ ὀργὴν, κ' ἐπροσκολλήθησαν εἰς τὸν Λεοπόλδον μὲ ἀγανάκτησιν. Κρύπτουσα δὲ μὲ τὴν σταθερότητα τὸν τρόμον τῆς ψυχῆς της, τῷ εἶπε·

« Λόρδε, ἐλησμόνησας ἴσως ὅτι ἀποτείνεις τοὺς ὑβριστικοὺς τούτους λόγους εἰς τὴν θυγατέρα τοῦ κόμητος Φιτσαβούρν, καὶ ὅτι μεταχειρίζεσαι τόσον ὑψηλόφρονα τόνον πρὸς τὴν βαρωνέσσαν Καστλεάκρ. Μὴ νομίζῃς ὅτι μὲ ματαίας ἀπειλὰς θέλεις λάβει παρ' αὐτῆς ὑπόσχεσιν τὴν ὁποίαν ἀρνεῖται ἡ καρδία της, καὶ ἡ τιμὴ τὴν ἐμποδίζει ἀπὸ τοῦ νὰ σοὶ δώσῃ... Δὲν θέλω λησμονήσει ἐμαυτὴν εἰς τὴν στιγμὴν ταύτην.... Ἔλαβες ἤδη τὴν ἀπόκρισιν παρ' ἐκείνων, τῶν ὁποίων ἡ θέλησις εἶναι ὁ νόμος τῆς καρδίας μου.... Ἰδοὺ σοὶ ἐμπιστεύομαι τὸ μυστικὸν τῆς καρδίας μου, καὶ εἴθε ἡ τοιαύτη ἐξομολόγησις νὰ κάμῃ τὴν γενναιότητά σου, καὶ νὰ σὲ κάμῃ ν' ἀποβάλῃς τὴν ἐλπίδα τῆς μετὰ σοῦ συζεύξεώς μου. ... Εἶμαι ἐρωτευμένη... Ἡ καρδία μου δὲν εἶναι πλέον ἐλευθέρα.... μοὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ δεχθῶ τὸ ζήτημά σου... Παῦσον λοιπὸν ἀπὸ τοῦ νὰ μὲ ἐμποδίζῃς... Ἡ μήτηρ μου εὑρίσκεται ἐξάπαντος εἰς ἀνησυχίαν· ἄρησόν με ν' ἀναχωρήσω, λόρδε, καί....

« Ὄχι, τὴν διέκοψεν ὁ Λεοπόλδος μανιωδῶς, δὲν σὲ ἀφίνω ὑπερήφανον κάλλος, θέλεις δοκιμάσει τὴν δύναμιν τῆς μνησικακίας μου. Ἐτόλμησας νὰ μοὶ ὁμολογήσῃς ὅτι ἄλλος ἐξουσιάζει τὴν καρδίαν σου.... Ἠξεύρω ὅτι ὁ αὐθάδης ἐκεῖνος, εἶναι ὁ τολμηρὸς καὶ ἀπ' ἄλλους ἐξαρτώμενος Ἀλφρέδος... Ἂς τρέμῃ... ἡ ὀργή μου θέλει δυνηθῇ νὰ τὸν σβύσῃ... Ὅσον διὰ σὲ κυρία μου, θέλεις μάθει ὅτι εἶναι ἐπικίνδυνον νὰ μὲ κινήσῃς εἰς ὀργὴν, καὶ θέλεις μετανοήσει σκληρῶς, ἀλλὰ πολὺ ἀργὰ, ὅτι ἀπέρριψας τὸν ἔρωτά μου.... Διὰ τελευταίαν φορὰν πλέον εἶδες τοὺς πύργους τοῦ Ἀβούρν. ... Ἑτοιμάσθητι νὰ ὑποφέρῃς τὴν τύχην ἥτις φιλάττεται διὰ σέ. »

Ἡ Ἐθελβίνα, κυριευμένη ἀπὸ τρόμον, ἐφώναξε μὲ ἀδύνατον φωνήν·

« Ὦ οὐρανέ! θέλεις νὰ μὲ δολοφονήσῃς. »

(ἀκολουθεῖ).

Ὁ Συντάκτης Θεμιστοκλῆς Προδρόμου.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΠΑΥΛΟΥ ΗΣΑΙΟΥ.